

Jfr. Nyland n:o 90 94 Kikar, Helt
med 12 str. mot 24 var. utan mel.

219

Kop

1. Jag gick mig ut i lunden att höra fåglisång,
der näktergälen spelade i denna tjura klang,
men turturduvan hördes uti en annan del,
och hennes sång utförde att hon ensam var.
2. Jag stannade och hörde på denna sorjeklång
tills mina kärleksstarar på mina kinder ram,
Jag det med sorg betänker vad kärlek innebär,
hållet när som han uppriktigt mellan två vänner
är.
4. Ty om jag hade vingar som turturduvan snall
och flöjs sedan fjärran, det solen gör om kväll,
så kunde jag ej finna en sådan kärlig vän,
den jag för alla älskar, näst Gud i himmelen.

3) Du äktenskapets stiftare, och himmels morak,
 som haver inplanterat den kärleken så stark,
 att ingen kraftig läge densamma övergår
 och ingen mänsklig plåga ej käller där förslår.

5. Stäm in och hjälp mig sjunga, som vet vad kärlek
 med mun, och ~~och~~ med tunga, vad denna visan ^{är} lär,
 de flickor att berömma som sin vän trogen är.
 Min flicka jag ej glömmet så länge jag är här.

6. Om alla orgor spelade, ja alla spel och sång
 och alla fåglatoner instämmer på eufgång,
 det mig ej glädja kunde emot den lifva röst.
 Min vän, du endast sjungde att därmed ge mig
 tröst.

7. De ord jag mig påminnes i skriften *Iden* är,
~~att~~ ingenting är sötare än allt vad jorden bär,
 än vara uti sällskap allt med din bästa vän,
 det vill jag också besanna för Gud i himmelen.

8. Ty när jag uti sällskap med andra flickor är
 och sedan eftertänker de dygder som du bär,
 så faller hjärt och sinne för allt vad roligt är,
 när jag får i minnet minne att du mig kärast är.

9. Ja om jag hade änglaröst och finge utao stål,
 mig kunde få uttala de ^{svåra} ~~stora~~ kärlekssår,
 som för den flickan kära har ordit; mitt
 jag önskar dig den äran, som han med sonen
^{bröst.}
^{löst.}

10. Tänk ej mitt kärleksinne det bytes om vardag,
att älske både här och där, ^{nej} det är ej mitt ~~behov~~ ^{lag}.
Den som till mig har kärlek, som är av bästa slag,
där fäster jag mitt hjärta, till dess jag läggs
i grav.
11. Fast jag ostadig varit uti min ungdoms år,
har jag allt fått erfarit och bättre lärt förstå,
det världen kan kan lära en yngling uti tid
att dygd och seder bära och leva stadelig.
12. Säg ej så hastigt ändra vår vänskap som är kär!
Tillåt mig något nämna om kärlek som jag bär!
Jag kan ej avsked taga av dig, min lilla vän,
Säg mig få med dig tala, jag glömmet dig ej än!

13. En liten tid jag varit i sällskap här med dig.
 Din ögon har bedragit. Mitt hjärta, slitej mig!
 Jag måste mig omvända, mitt sinne och mitt mod
 och lämna kvar min lilla vän till dess hon bliver
 stor.
14. Som solens gländrande strålar de ge en ^{glans} ljulig
 så gör en Segerfana, som står på fästnings-skans,
 så gör en täcker lilja som rann ur jordens sköt,
 liksom en unger flicka med dygdeus purpur söt.
15. Som ung och oförståndig jag mig än räkeno får,
 en yngling helt okunnig, omkring en tjugo år.
 Dock vågar jag att skriva få ord av ömt begär
 till dig, min ros och lilja, om du mig håller kär.

16. Du är väl något yngre, uti din blomstrande ⁶år,
 men kanske jag är sämre och ringare ⁶åstad.
 Men om jag ej är värdig att vila i din famn,
 förlåt att jag är dristig, vill bli din fästeman.

17. Ett oförfälskat hjärta du finna skate hos mig,
 och det gör mig en smärta, om du ombyter dig.
 Men vill du bli min flicka, så håller jag dig kär,
 och Gud vill det så skicka, och hans behag så är.

18. Nog vill jag gärna vänta på dig i några år,
 om vinnas kan min längtan, att jag dig äga får.
 Vår upp min ädla blomma, som ett palmträd så skönt.
 Den dag kan också komma min vinig(?) blir belönt.

19. Har Gud låtit upp en kärlekseld emellan dig och mig
och dina vänner hindra dig till att få äga mig,
så vill jag dem försäkra, att de det röna får,
ja det kan de få ångra i alla sina dar.

20. Här finns väl många flickor, ja många tusental,
men det mig intet gläder att göra många val.
Min Gud vet välj min maka, som delar med mig
och lät mig glädjen smaka med henne till min ^{bröd} död.

21. Väl kan jag finna mig en vän den som mig håller kär
men aldrig älskar jag nån mer som jag dig älskat har.
Skönt om jag ej får para mitt hjonslag med dig,
skall jag sinnet bära dig i all min levnads tid.

22. Jag önskar varje timma, ja varenda stund
 uti mitt klämda hjärta ett lyckeligt slut
 uppå de sorgedryck, som världen skänker in
 för mig allt för den flickan jag älskar hjärtelig.

23. Min vän, sök dygden fina, som glänser allra mest,
 Guds fruktan lät där skina, hon pryder och där-
 Så blir din levnad säll och lycksam blir din ^{näst.} ~~lote.~~
 Motgången aldrig faller den till sin Gud har hopp.

24. Lev väl, min sköna flicka, jag slutar denna gång
 och denna visan skickar uti din egen hand.
 Om du vill eftersinna allt vad hon innebär,
 så kan du säkert finna, att jag dig håller kär.

Ur visbok skriven 1835 av Thomas Holmström
 (Tillhör nu Johannes Holmström.)